

Homilia de la Missa Exequial pel bisbe emèrit Jaume Camprodon i Rovira (1926-2016)

Catedral de Girona, 29 de desembre de 2016

Estimats, bisbe Carles, arquebisbe primat, germans en l'episcopat, Sr. Cardenal, P. abat de Montserrat, P. prior de Solius, Secretario General de la Conferencia Episcopal Española, vicaris generals que representeu els vostres bisbes, Consell Episcopal, preveres del Capítol, preveres diocesans i religiosos, diaques, homes i dones que heu consagrat la vida a Déu, familiars del bisbe Jaume, Germanetes dels Pobres, autoritats: Honorable President de la Generalitat –el bisbe Jaume va agrair molt la vostra visita fa unes setmanes–, Sra. alcaldessa, delegat del Govern, president de la Diputació, subdelegat del Govern de l'Estat i altres autoritats; germans i germanes, amb la meua salutació fraternal rebeu el meu agraiement per la vostra participació en aquesta Missa Exequial de pregària i acció de gràcies pel qui fou bisbe d'aquesta Església de Girona durant 28 anys, el bisbe Jaume Camprodon.

1. QUIN GOIG DE SENTIR A LES MUNTANYES ELS PASSOS DEL MISSATGER QUE ANUNCIA LA PAU I PORTA LA BONA NOVA, QUE ANUNCIA LA SALVACIÓ.

En les últimes voluntats del bisbe Jaume, signades el mes de febrer del 2013, recollint disposicions del testament del 2006, deixa ben clar: «He fet donació de les meves despulles mortals al “Servei de Donació i Sales de Dissecció” de la Facultat de Medicina de Barcelona». També escriu: «Pel que fa a la Missa Exequial, demano als responsables diocesans que sigui senzilla. Així mateix, prego a qui hagi de predicar l'homilia que s'ajusti del tot a la normativa del Ritual Romà». Això significa evitar els elogis.

En el seu testament espiritual, signat després de la vetlla pasqual de l'any 2008, deixa escrit: «Si a algú li sorprèn la decisió presa sobre el destí de les meves despulles, sapiguen que ho he decidit com a

aportació a la societat, de la qual he rebut tant, i com a gest de comunió amb el pa partit i compartit en la taula de l'Eucaristia».

Certament que he de complir amb la voluntat del bisbe Jaume d'abstenir-me d'elogis, però això no em priva de deixar constància de les seves conviccions, del seu testimoniatge i de les seves actituds, manifestades en el seu testament espiritual, titulat «Comiat».

Veient els apunts biogràfics com a prevere del bisbat de Vic, i considerant algunes de les realitzacions més destacades del seu episcopat a Girona, bé podem dir que s'han escoltat amb goig els seus passos anunciant la Bona Nova de la Salvació:

- Sempre va subratllar el centre de la fe: Crist Ressuscitat.
- La seva missió de pastor es manifestava en l'amor i delicadesa per les persones, totes les persones; i alhora, en els seus ensenyaments i prioritats pastorals. Ell mateix escriu: «He anat descobrint el poble on el Senyor es fa present enmig del dolor i a través de tantes persones que malden per fer costat i cobrir les necessitats dels altres a costa d'elles mateixes». Déu és entre els crucificats i els altruistes d'avui.
- La seva participació en el Concili Provincial de la Tarraconense accentuava la necessitat d'esdevenir homes bíblics per la pregària, i també l'esforç i les orientacions perquè s'apliquin les seves resolucions.
- Visqué senzillament, i per això va deixar l'antic palau episcopal, primer per anar a viure en un pis al centre de la ciutat, i posteriorment a la casa del bisbe, al costat de la residència Sivilla. Fins i tot renuncià a la creu de Sant Jordi, i manifestà que la seva decisió no era cap menyspreu al guardó ni a cap dels qui el proposen. Senzillament, així era el tarannà del bisbe Jaume.
- Manifestà el seu amor a Catalunya, però sempre obert als qui arribaven de diversos indrets. Signà el document «Arrels cristianes de Catalunya». En una carta escriu: «Els qui hem nascut a Catalunya o hi anem enfonsant les arrels hem d'emular-nos per servir-la més i millor en tots els camps on la vida es desplega, perquè aconseguixi la personalitat que per dret de naturalesa li correspon. L'amor a la pàtria –i l'amor es comprova en el servei– no és accessori a l'esperit cristià».

2. LA VIDA S'HA MANIFESTAT, I NOSALTRES L'HEM VISTA I EN DONEM TESTIMONI, I US ANUNCIEM LA VIDA ETERNA.

Aquesta expressió de la carta de Sant Joan m'ha fet pensar en la seva experiència de portador d'una paraula que dóna la Vida i del seu agraïment a Déu pel do de la vida i de la fe. Em faig ressò del seu comiat. Hi deia:

- La vida és bella. És un do inestimable, malgrat el dolor que l'acompanya.
- La fe és un regal de Déu que confio que m'acompanyarà fins al dia que aquest cos digui prou i em trobi cara a cara amb el Déu amor, en qui ja ara, si bé en el misteri, vivim, ens movem i som.
- El sagrament de l'Orde m'ha situat en un estat qualificat del Poble de Déu, però té la seva raó de ser i la seva arrel en el baptisme, font inestroncable de la fe, que em fa viure en comunió amb Déu i amb aquest sagrament de Jesucrist, obert a tots els homes i dones de bona voluntat.
- El bisbe Jaume també hi expressava l'agraïment als pares per la vida i pel baptisme; als germans, per l'amor, per la llengua, per ensenyar a estimar i a estimar la terra; i l'agraïment a tantes persones, també les anònimes, i especialment a les Germanetes dels Pobres, que l'acolliren amb el seu fidel secretari, Mn. Padrós.
- Manifesta l'amor a l'Església una, santa, catòlica i apostòlica, que li ha donat la fe i l'hi garanteix, malgrat les seves deficiències. Afirma que hi creu, l'estima i es penedeix de no haver-la estimat com devia, i que sempre s'ha sentit acompanyat per Maria.
- Conscient de la necessitat del perdó, demana perdó a Déu, a l'Església –molt especialment als diocesans de l'Església de Girona i a les persones d'allà on ha exercit el ministeri– per no haver revelat més clarament el rostre de Déu i de la proposta cristiana amb la paraula i la vida.

3. *SURREXIT DOMINO*. HA RESSUSCITAT EL SENYOR.

Aquest era el seu lema episcopal: el Senyor ha ressuscitat. I ell mateix va escollir el recordatori, que ens recorda l'Evangeli que hem proclamat, Pere i Joan corrent cap al sepulcre per cercar la veritat, per cercar el Senyor, com després correran per la terra per donar-lo a conèixer. Així també el bisbe Jaume ha corregut per les terres de Vic i de Girona per esdevenir testimoni del Senyor Ressuscitat i oferir-lo amb els seus dons per mitjà dels sagraments.

La darrera paraula sobre la vida del bisbe Jaume no l'ha escrita la mort, sinó el Senyor Ressuscitat, a qui ha cercat, en qui hi ha cregut, a qui ha anunciat, testimoniats, celebrats i ofert.

4. L'EUCARISTIA.

Ens hem trobat per pregar pel bisbe Jaume, perquè el Senyor de l'amor i de la misericòrdia aboqui damunt d'ell el seu perdó per les flaqueses i la fragilitat humana que ha viscut. Així manifestem el do que és la salvació que demanem per ell, i que ens ajuda a viure.

Alhora, creient en la comunió dels qui fem camí i dels qui han fet el traspàs cap al Pare, podem escoltar en la pregària l'agraïment del bisbe Jaume a tots els qui l'hem estimat, acompanyat i ajudat durant la seva vida.

I donem gràcies al Senyor, present enmig nostre, per tot el que hem rebut, gràcies a la vida i al ministeri del bisbe Jaume.

+ Francesc, bisbe de Girona.